

[Kyed.]

Svejts paa den ene Side og de forsikrede i Gotha-Bankens danske Afdeling paa den anden. For saa vidt bestred Ministeren jo ikke min Fremstilling, men sagde, at i Svejts havde man den anden Lovgivning i saa Henseende end heroppe. Jeg vil dog gerne have Lov til at gøre et Par Bemærkninger til dette Sammenligningsgrundlag, særlig fordi Forsikringsraadet i Skrivelser til de forsikrede har gjort en anden Opfattelse gældende end den, jeg gjorde gældende i Gaar, en Opfattelse, som det ikke synes, at Ministeren har noget at indvende imod.

Forsikringsraadet har nemlig gjort sig skyldig i den Vildfarelse, at man ikke kunde foretage en Sammenligning som den, jeg foretog i Gaar; det har ment, at en saadan Sammenligning var fuldstændig urigtig. Imidlertid er Forholdet jo saaledes, at for de danske forsikredes Vedkommende fik vi ikke heroppe deponeret det Beløb, der svarede til Præmiereserven, men der manglede i dette Depot 800 000 Kr.; derimod i Svejts fik de forsikrede hele deres Præmiereserve, deponeret i Svejts, udbetalt fra Tyskland i Form af dels svejtsiske, dels tyske Værdier. For de danske forsikredes Vedkommende gav man, som jeg allerede har omtalt et Par Gange, Saldokvittering for disse 800 000 Kr., der manglede i Præmiereserve, deponeret heroppe, imod at faa 160 000 Kr. udbetalt.

Men hvorledes gik det nu med de svejtsiske forsikrede, som havde faaet hele deres Præmiereserve deponeret i Svejts? Af disse Værdier blev de tyske ikke rettidig omsat af det svejtsiske Forsikringsraad, men det var et indre Spørgsmaal mellem Forsikringsraadet dér og de svejtsiske forsikrede. Ved at denne Omsætning i Svejts ikke fandt Sted rettidig, blev der paaført de forsikrede et Tab, og at dette Tab faldt paa det svejtsiske Forsikringsraad, erkendte den svejtsiske Stat derigennem, at samtlige forsikrede i Svejts, som havde haft forsikret i tyske Forsikringselskaber, fra den svejtsiske Stat fik udbetalt ca. 25 Mill. Francs.

Men overfor den tyske Gotha-Bank gav man ikke fra de svejtsiske forsikredes eller det svejtsiske Forsikringsraads Side nogen Saldokvittering, ej heller for det Beløb, som de svejtsiske forsikrede havde til gode udover deres Præmiereserve, det Beløb, som man betegner som den frie Formue. Og da Krigen er forbi, melder Svejtserne sig og vil have deres Andel i den frie Formue, og denne Andel maatte den tyske Gotha-Bank gaa ind paa at betale Svejts paa den Maade, at den tyske Gotha-

Bank har maattet gaa ind paa at betale de svejtsiske forsikrede et vist Beløb aarlig i 24 Aar.

Det vil med andre Ord sige, at de svejtsiske forsikrede ikke alene har faaet hele deres Præmiereserve, som de efterhaanden fik deponeret dernede under Krigen, men at de ogsaa bagefter har faaet tilkendt den Del af Gotha-Bankens frie Formue, som man efter Forhandling mente kunde tilkomme de svejtsiske forsikrede. De danske forsikrede derimod maatte, takket være vort Forsikringsraad, give Afkald paa $\frac{4}{5}$ af deres resterende Præmiereserve plus deres Andel i den tyske Gotha-Banks frie Formue, fordi Forsikringsraadet mod de forsikredes Protest gav Gotha-Banken Saldokvittering.

Den højtærede Minister kan derfor ikke anføre, at de forsikrede har nøjedes med at kritisere dette Forhold, og ej heller anføre, at det er en ny Sag, der her rejses, thi den er rejst fra Begyndelsen af, og før Forsikringsraadet havde foretaget det skæbnevangre Skridt.

Den højtærede Minister var til Slut inde paa, at man skulde kunne faa en uhildet Domstol, som Ministeren sagde, til at træffe en Afgørelse i denne Sag paa Betingelse af, at Erstatningskravene tages tilbage. Men jeg kan ikke paa nuværende Tidspunkt se, hvorledes dette skal kunne lade sig gøre; thi den enkelte forsikrede kan jo rejse Erstatningskrav, og det er jo ogsaa kun en Del af de forsikrede, der har rejst Erstatningskrav — foreløbig drejer det sig om 3 Sager. Men jeg synes, at de to Ting, Erstatningsspørgsmaalet og Koncessions-spørgsmaalet, kan og bør løses uafhængigt af hinanden — det vil jeg ogsaa haabe bliver Resultatet af den højtærede Ministers Overvejelser —, saaledes at de forsikrede kan komme til at raade over deres egne Penge-sager, hvilket for mange utvivlsomt vil være af stor Betydning.

Jeg vil derfor til Slut henstille til den højtærede Minister, at Resultatet i hvert Fald maa blive det — hvis man ikke kan komme til andet Resultat —, at man inden alt for lang Tid giver denne Koncession.

Christmas Møller: Jeg kan fatte mig i meget stor Korthed, da det ærede Medlem Hr. Kyed efter min Opfattelse har trukket Linierne rigtigt op for, hvad det drejer sig om i denne Sag.

Til den højtærede Minister vil jeg gerne sige, at jeg forstaaar særdeles vel, at han ikke kan have megen Lyst til at beskæftige sig med denne Sag, og jeg tror ikke, jeg for-